

Розділ 1

Ніколи не розмовляйте з незнайомцями

«Мама впритул мене не бачить! Ну як їй пояснити, що саме зараз мені потрібна тільки ця зачіска, а їй до того геть байдуже!

Як батьки можуть бути такими глухими і злими егоїстами? А може, вони взагалі не мої батьки? Трапляються ж випадки, коли в пологовому дитей підміняють. Мене стопудово підмінили, бо коли б ці люди справді були моїми батьками, то в нас би не виникало подібних непорозумінь!

Гуляй до дев'ятої вечора. Наші гуляють до десятої, а я мушу пертисся додому раніше за всіх. І завжди ці кпини: «Добраніч, малявко!»

Прийшла зі школи — сідай за уроки! Та дістало! Цілісінький день ці тупі уроки, марудні, нудні вчителі пиляють мізки, і навіть удома я не можу розслабитися. З одного пекла в інше — капець!

А щоденне прибирання в кімнаті? Щоденне! Тобі брудно — ти і прибирай. Мені — нормально! Моя кімната — мій простір, коли хочу, тоді й прибираю, нащо прискіпуватися?

А оце ще мамине улюблене: «Ми з татом пішли у справах, ти гляди Сашка (мій п'ятирічний брат), нагодуй його і вклади спати. Будемо пізно». Чи я нянька в цій сім'ї? А чи прислуга? Мене цей малий вже забембав! Ажеж, я його люблю, але після чотирьох годин спілкування з ним у мене мозок вибухає!

Та це ще не все. Коли до нас переїхала бабуся — настав глобальний триндець. Це ж справжнісінький тотальний контроль: куди пішла, що їла, для чого вдягла — я наче в буцегарні! Сил уже нема, мене все дістало. Я в цій сім'ї наче рабиня, наче невидимка, ніхто не питає моєї думки, але всі знають, як мені краще жити. Це нормально?»

Сутеніло. Аня сиділа у парку і плакала. Вона не розуміла. Як можна жити в цьому жахитті. Звісно, її друзі також переживали не найкращі часи, але з їхньої компанії саме вона виявилася такою безталанною.

Головним соромом в Аніному житті була її зовнішність. Часом їй хотілося розтерзати власне тіло. Воно було жахливе: постійні висипи на обличчі і руках, ноги-колоди, грудей — нуль, тоненьке і ріденьке волосся, криві брови, жахливуца форма тонких нігтів, коротка шия, довжелезні руки.

Ще й одне око косить уліво, через що Аня носить окуляри. Ніс такий здоровезний, що часом здається, наче він от-от перетвориться на хобот. На руках і ногах справжня рослинність, і вся ця картинка викликає лише відразу: «Я найпотворніша почвара! Ну чому, чому я така почвара?» — з очей тринадцятирічної дівчинки ручаями котилися сльози.

— І чому така красуня плаче? — раптом пролунав чийсь голос. — Кави хочеш? Як тебе звати?

Аня підвела очі. Поруч із нею на лавочці сидів чоловік років сорока п'яти (хоч Аня не була в цьому певна, бо не надто вміла визначати вік), тримав у руках два стаканчики кави з «Макдональдсу».

— Лате? Капучино? — помітивши, що Аня знітилася і розгубилася, чоловік підсунувся ближче і поставив стаканчики біля неї. — Вибирай сама. Мене, до речі, Андрієм звати... Чи можна з тобою познайомитися?

— Я Аня. Дякую за каву, я люблю лате.

— О, а я страх як люблю капучино! От і поділили. Ти часто тут гуляєш? Гарний парк. Живеш десь поруч?

— Часом тут буваю. Приходжу, коли виникає потреба побути на самоті.

— Для чого такій гарній панянці сидіти самотою? Чи ти чекаєш тут на свого парубка?

— Немає в мене нікого. — Аня відчувала якийсь неймовірний захват від несподіваної розмови і напору співбесідника.

— А ви взагалі хто? — несміливо пролепетала вона.

— Ми ж наче вже познайомилися. Мене звати Андрій. Я працюю неподалік, тож вирішив трохи прогулятися.

Бачу — на лавочці сумує гарна дівчина, думаю, а чи не пригостити їй кавою. І от я тут.

— А ви так з усіма дівчатами знайомитеся?

— Ні, ось так уперше. То ти далеко звідси живеш?

«Дивно, — подумала Аня, — вже вдруге цікавиться, де я живу.» Щойно вона про це подумала, як чоловік поліз до свого гаманця, дістав візитівку і простягнув їй. Поки він відкривав свій гаманець, Аня встигла розгледіти доволі багато крупних купюр. На візитівці було написано: «Андрій Нельвін, спеціаліст із допомоги у кризових ситуаціях». Кількість грошей у гаманці геть вимкнула Аніну обережність.

— А що саме ви робите?

— Допомагаю тим, хто втрапив у халепу — з грошима, з друзями, зі здоров'ям. До речі, моя машина тут, за рогом. Може, хочеш покататися?

Аня і сама не помітила, як на хвилі адреналіну вже сідала у красиве чорне авто зі шкіряним салоном.

Андрій розповідав їй анекдоти, розпитував про сім'ю і школу. Вони довго каталися, допоки Аня раптом не усвідомила, що сидить, втиснувшись у крісло на передньому сидінні, а в голові засіла нагла думка: «Як я тут опинилася? Куди він мене везе?»